

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 21-921/AL/MN

Beslissing van de Raad van Discipline in het ressort Arnhem-Leeuwarden van 19 december 2022

in de zaak 21-921/AL/MN

naar aanleiding van het verzet tegen de beslissing van de plaatsvervangend voorzitter van de raad van discipline van 24 januari 2022 op de klacht van:

klager

over

verweerder

1 VERLOOP VAN DE PROCEDURE

1.1 Op 7 maart 2021 heeft klager bij de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Midden-Nederland (hierna: de deken) een klacht ingediend over verweerder.

1.2 Op 16 november 2021 heeft de raad het klachtdossier met kenmerk Z 1355173/HH/SD] van de deken ontvangen.

1.3 Bij beslissing van 24 januari 2022 heeft de plaatsvervangend voorzitter van de raad (hierna ook: de voorzitter) de klacht kennelijk ongegrond verklaard.

1.4 Op 21 februari 2022 heeft klager verzet ingesteld tegen de beslissing van de voorzitter. De raad heeft het verzetschrift op diezelfde datum ontvangen.

1.5 Het verzet is behandeld op de zitting van de raad van 31 oktober 2022. Daarbij waren klager, klagers gemachtigde en verweerder aanwezig.

1.6 De raad heeft kennisgenomen van de beslissing van de voorzitter waartegen het verzet is gericht, van de stukken waarop de voorzittersbeslissing is gebaseerd en van het verzetschrift van klager.

2 VERZET

2.1 De gronden van het verzet houden, zakelijk weergegeven, het volgende in:

- In de voorzittersbeslissing is over drie klachtonderdelen geen beslissing genomen.
- In de voorzittersbeslissing is uitgegaan van onjuiste feiten.
- Verweerder heeft - terwijl hij klager niet op de hoogte hield over de voortgang van de zaak - een nieuwe opdrachtovereenkomst gesloten met de voormalige echtgenote van klager. Verweerder heeft zich hiermee schuldig gemaakt aan belangenverstremming.

3 FEITEN

3.1 Voor de beoordeling van de klacht en het verzet gaat de raad, gelet op het klachtdossier en de op de zitting afgelegde verklaringen, uit van de volgende feiten:

3.2 In 2015 heeft de toen drie maanden oude zoon van klager en diens toenmalige echtgenote tijdens de behandeling in een ziekenhuis ernstig letsel opgelopen.

3.3 Op 6 november 2018 heeft verweerder een bespreking met klager bij hem thuis gehad over de aansprakelijkheidstelling van het ziekenhuis voor letselschade.

3.4 In zijn brief van 7 november 2018 heeft verweerder de inhoud van de bespreking vastgelegd. Deze brief is geadresseerd aan klager en zijn toenmalige echtgenote. Als

bijlagen heeft verweerder meegestuurd een opdrachtformulier, gesteld op naam van klager en zijn toenmalige echtgenote, en een medische machtiging op naam van klager.

3.5 Klager heeft het opdrachtformulier aan verweerder geretourneerd met daarop twee handtekeningen.

3.6 Namens klager en diens toenmalige echtgenote heeft verweerder het ziekenhuis op 7 mei 2019 aansprakelijk gesteld.

3.7 In zijn e-mail van 17 maart 2020 heeft verweerder aan klager gevraagd om contact met hem op te nemen om op korte termijn te spreken over te nemen vervolgstappen.

3.8 Op 1 juli 2020 heeft de stafjurist van het ziekenhuis aan verweerder gevraagd of hij voor beide ouders of alleen voor klager optrad. Verweerder heeft daarna rechtstreeks contact gezocht met de toenmalige echtgenote van klager om zijn opdracht bij haar te verifiëren.

3.9 Op 20 juli 2020 heeft verweerder met de ex-echtgenote van klager gesproken. Tijdens die bespreking heeft zij aan verweerder laten weten dat zij de brief van verweerder van 7 november 2018 nooit had gezien en verteld dat zij de door klager aan verweerder geretourneerde opdrachtbevestiging niet had ondertekend. De toenmalige echtgenote van klager heeft verweerder alsnog opdracht gegeven om ook haar, als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige zoon, bij te staan in het geschil van de ouders met het ziekenhuis en heeft daartoe een opdrachtbevestiging en een medische machtiging ondertekend.

3.10 Verweerder heeft daarna verschillende werkzaamheden in de letselschadezaak voor de ouders gedaan.

3.11 Per e-mail van 2 februari 2021 heeft klager aan verweerder meegedeeld dat hij een gesprek wilde hebben.

3.12 Per e-mail van 4 februari 2021 heeft de echtscheidingsadvocaat van klager aan verweerder gevraagd om zijn werkzaamheden in de letselschadezaak op te schorten en nadere informatie te geven.

3.13 Verweerder heeft klager daarna uitgenodigd voor een bespreking op kantoor. Dat gesprek heeft niet meer plaatsgevonden, omdat klager de opdracht aan verweerder - via een e-mail van 17 februari 2021 van diens echtscheidingsadvocaat - heeft beëindigd. Verweerder heeft zich daarna, in februari voor klager en in maart 2021 voor diens toenmalige echtgenote, teruggetrokken als advocaat.

4 KLACHT

4.1 De klacht houdt, zakelijk weergegeven, in dat verweerder tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld als bedoeld in artikel 46 Advocatenwet door:

- a) zijn (ex-)echtgenote te beïnvloeden om de echtscheiding aan te vragen;
- b) de met klager gesloten letselschadeovereenkomst (met betrekking tot zijn minderjarige kind) te wijzigen in een overeenkomst met zijn (ex-)echtgenote;
- c) klager zwart te maken bij de wederpartij, waardoor klager niet meer als betrouwbare gesprekspartner werd beschouwd.
- d) niet voortvarend te handelen in de behandeling van de zaak;
- e) een jaar lang niet te trachten om klager te bereiken dan wel niet te reageren op telefonische terugbelverzoeken van klager;
- f) niet het volledige dossier aan klager te verstrekken nadat klager de opdracht had beëindigd en om het dossier had verzocht.

5 VERWEER

5.1 Verweerder heeft tegen de klacht onder meer het volgende verweer gevoerd.
Klachtonderdeel a)

5.2 Verweerder heeft de toenmalige echtgenote van klager niet beïnvloed om de echtscheiding aan te vragen. Hij heeft met de echtscheiding van klager en zijn toenmalige echtgenote op geen enkele wijze bemoeienis gehad. Pas op 20 juli 2020 heeft hij in het gesprek met de toenmalige echtgenote van klager gehoord dat er een echtscheiding in gang was gezet, dan wel dat een voornemen daartoe bestond. Alhoewel verweerder voor beide ouders optrad in de letselschadezaak van hun zoon, gaf hun echtscheidingstraject op dat moment geen aanleiding om met deze werkzaamheden te stoppen.

Klachtonderdeel b)

5.3 Op 6 november 2018 heeft verweerder bij klager thuis het medisch dossier besproken. Tijdens dat gesprek, waar de toenmalige echtgenote niet bij was, heeft klager hem verteld dat de huur voor de woning zou worden opgezegd in verband met emigratie naar Marokko, waarbij de minderjarige zoon in Nederland bij de grootouders zou achterblijven in verband met de medische noodzakelijke behandelingen. Klager heeft toen ook aan verweerder gevraagd om de communicatie over de letselschadezaak uitsluitend via hem te laten verlopen, omdat zijn toenmalige echtgenote dat psychisch niet aankon. Ook in externe contacten zou klager namens zijn toenmalige echtgenote optreden.

5.4 Op 7 november 2018 heeft verweerder de inhoud van voornoemde bespreking vastgelegd in een aan klager en zijn toenmalige echtgenote geadresseerde brief. Daarin is ook bevestigd dat klager zijn contactpersoon zou zijn. De bij die brief meegezonden medische machtiging was op zijn uitdrukkelijk verzoek alleen op naam van klager gesteld. Het eveneens meegezonden opdrachtformulier op naam van klager en zijn toenmalige echtgenote is door klager, voorzien van twee handtekeningen, aan verweerder teruggestuurd. Daarna mocht verweerder er redelijkerwijs vanuit gaan dat hij namens beide ouders de opdracht had gekregen om de letselschadezaak te doen en is hij voor de ouders aan de slag gegaan.

5.5 Op 17 maart 2020 heeft verweerder contact gezocht met klager om de vervolgstappen te bespreken en te overleggen over een kwestie na een telefoontje met de stafjurist van het ziekenhuis. Tijdens een telefoongesprek op 1 juli 2020 met de stafjurist van het ziekenhuis werd het verweerder duidelijk dat de toenmalige echtgenote van klager kennelijk steeds aanwezig was bij de controlebezoeken met de zoon in het ziekenhuis. Dat klopte volgens de stafjurist niet met de eerdere mededeling van verweerder dat de ouders van de zoon in Marokko zouden gaan wonen.

5.6 Verweerder heeft daarna rechtstreeks contact gezocht met de toenmalige echtgenote van klager. Volgens klagers toenmalige echtgenote had zij de bevestigingsbrief van 7 november 2018 nooit gezien en was de tweede handtekening onder de opdrachtbevestiging niet de hare. Vervolgens heeft zij de opdrachtbevestiging en de medische machtiging alsnog ondertekend. Tijdens het gesprek met haar is verweerder pas gebleken dat de toenmalige echtgenote van klager nog altijd in Nederland in hetzelfde huis woonde, dat klager regelmatig in Marokko verbleef en dat van opzegging van de huur nooit sprake is geweest.

5.7 Verweerder is daarna voor beide ouders blijven optreden in de letselschadezaak totdat klager zelf, op 2 februari 2021, en twee dagen later diens echtscheidingsadvocaat, hem vroegen om de werkzaamheden in de letselschadezaak op te schorten. Omdat een persoonlijk gesprek met klager daarna niet meer mogelijk bleek, heeft verweerder zijn werkzaamheden voor klager, en na overleg met de deken, ook voor diens toenmalige echtgenote, beëindigd.

Klachtonderdeel c)

5.8 Verweerder heeft klager niet zwart gemaakt bij de wederpartij. Dat sprake is geweest van een verwarring over de vertegenwoordiging bij de wederpartij is het gevolg geweest van onjuiste mededelingen van klager die verweerder met de wederpartij heeft gedeeld. Op vragen van de stafjurist heeft hij feitelijk gereageerd zonder dat hij klager daarbij in een negatief daglicht heeft geplaatst.

Klachtonderdeel d)

5.9 Verweerder heeft de zaak voortvarend behandeld. Hij heeft een bepaalde periode geen handelingen verricht omdat er gewacht diende te worden op de uitkomst van een deskundigentraject.

Klachtonderdeel e)

5.10 Verweerder heeft wel degelijk - tevergeefs - contact proberen op te nemen met klager. Telefonische terugbelverzoeken van klager heeft hij niet gehad.

Klachtonderdeel f)

5.11 Verweerder heeft het volledige dossier aan klager verstrekt. Verweerder kent de door klager genoemde brief van de kinderarts niet. Deze brief maakte geen deel uit van zijn dossier.

6 BEOORDELING

Oordeel over het verzet

6.1 De raad heeft allereerst te beoordelen of het verzet gegrond is. Voordat de raad de klacht inhoudelijk kan beoordelen moet sprake zijn van een gegrond verzet. Een verzet is alleen gegrond als in redelijkheid moet worden betwijfeld of de beslissing van de voorzitter juist is. Twijfel kan bijvoorbeeld bestaan als de voorzitter een verkeerde maatstaf (toetsingsnorm) heeft toegepast of de beslissing heeft gebaseerd op onjuiste of onvolledige feiten.

6.2 Klager stelt dat het verzet gegrond dient te worden verklaard omdat niet op alle klachten een beslissing is genomen. De raad stelt vast dat de voorzitter - overeenkomstig de aanbiedingsbrief - een beslissing heeft genomen op drie klachtonderdelen. In de voorzittersbeslissing is op drie andere klachten (hierboven opgenomen als klachtonderdelen d), e) en f)) echter geen beslissing genomen, terwijl die wel door klager in zijn klachtbrief en/of repliek zijn genoemd. Gelet hierop zal het verzet gegrond worden verklaard.

6.3 Nu het verzet gegrond is zal de raad alle klachtonderdelen, waaronder die waarop door de voorzitter geen beslissing is genomen, beoordelen.

Oordeel over de klacht

6.4 De raad stelt voorop dat de tuchtrechter het handelen of nalaten van de advocaat over wie geklaagd wordt dient te toetsen aan de norm van artikel 46 Advocatenwet. De gedragsregels voor advocaten vormen daarbij een richtlijn, maar of het niet naleven van een gedragsregel ook tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen oplevert, hangt af van de feitelijke omstandigheden en wordt per geval door de tuchtrechter beoordeeld.

Klachtonderdeel a)

6.5 Naar het oordeel van de raad is, tegenover het gemotiveerde verweer van verweerder, niet vast te stellen, dat verweerder de toenmalige echtgenote van klager heeft beïnvloed om echtscheiding aan te vragen. Dat dit is gebeurd is ook niet aannemelijk, omdat verweerder onweersproken heeft gesteld dat hij pas tijdens zijn gesprek met de toenmalige echtgenote van klager op 20 juli 2020 bekend is geworden met de kennelijk toen al bestaande plannen om te gaan scheiden. Niet is gebleken dat klager verweerder daarover eerder heeft geïnformeerd of dat verweerder op enig moment zich met de echtscheiding van klager en zijn toenmalige echtgenote heeft bemoeid. Nu van een tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen door verweerder tegenover

klager geen sprake is, zal de raad klachtonderdeel a) ongegrond verklaren.

Klachtonderdeel b)

6.6 Naar het oordeel van de raad heeft verweerder een steekhoudend en goed onderbouwd verweer gevoerd. In de daarin door verweerder geschetste omstandigheden mocht hij er naar het oordeel van de raad bij aanvang van de zaak vanuit gaan dat hij in de letselschadezaak de belangen van beide ouders, als wettelijke vertegenwoordigers van hun zoon, behartigde. Nadat verweerder na verkregen signalen is gaan twifelen over zijn vertegenwoordigingsbevoegdheid voor beide ouders, heeft hij voortvarend gehandeld. Verweerder heeft immers de toenmalige echtgenote van klager rechtstreeks benaderd en de opdrachtbevestiging alsnog door haar laten ondertekenen. Verweerder heeft naar het oordeel van de raad dan ook niet tuchtrechtelijk jegens klager gehandeld. Dat betekent dat ook klachtonderdeel b) ongegrond wordt verklaard.

Klachtonderdeel c)

6.7 Naar het oordeel van de raad valt, gelet op het verweer van verweerder, niet in te zien in welke zin verweerder in dezen een tuchtrechtelijk verwijt treft. Klager heeft dit verwijt ook niet concreet met feiten onderbouwd. Nu een feitelijke grondslag voor een tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen door verweerder ontbreekt, wordt klachtonderdeel c) eveneens ongegrond verklaard.

Klachtonderdeel d)

6.8 De raad is ten aanzien van dit (algemeen gestelde) verwijt van oordeel dat op grond van de vastgestelde feiten en het verweer van verweerder is gebleken dat verweerder de zaak van klager voldoende voortvarend heeft behandeld. Bij de beoordeling van dit klachtonderdeel acht de raad mede van belang dat in de periode waarover wordt geklaagd - in overleg met verweerder en het ziekenhuis - een deskundigentraject was opgestart, waardoor verweerder (tijdelijk) in deze zaak geen handelingen hoefde te verrichten en er ook geen (belangrijke) informatie was waarvan verweerder klager op de hoogte diende te brengen. Dit klachtonderdeel wordt daarom ongegrond verklaard.

Klachtonderdeel e)

6.9 Klager en verweerder hebben verschillende lezingen over wie contact met de ander heeft willen opnemen en aan wie het te wijten is dat dat niet (goed) is gelukt. Klager stelt dat verweerder een jaar lang niet heeft getracht om klager te bereiken en een jaar niet heeft gereageerd op telefonische terugbelverzoeken van klager. Verweerder stelt daarentegen dat hij wel degelijk contact heeft proberen op te nemen met klager, maar dat dat niet is gelukt, wellicht omdat klager op dat moment in Marokko verbleef. Verweerder betwist ook dat hij terugbelverzoeken van klager heeft ontvangen. De raad is van oordeel dat de feiten die klager aan zijn verwijten in de richting van verweerder ten grondslag legt wel vast moeten staan om over de klachtwaardigheid daarvan een oordeel te kunnen vellen. Omdat klager dit verwijt niet heeft onderbouwd en verweerder dit verwijt heeft betwist, is dat niet het geval. De geloofwaardigheid van klager wordt negatief beïnvloed door hetgeen naar het oordeel van de raad is komen vast te staan over het ondertekenen van het opdrachtformulier. Dit klachtonderdeel wordt daarom ongegrond verklaard.

Klachtonderdeel f)

Klager verwijt verweerder dat hij - nadat klager de opdracht had beëindigd en om het dossier had verzocht - niet het volledige dossier aan klager heeft verstrekt. Als (enige) onderbouwing van dit klachtonderdeel heeft klager aangevoerd dat een brief van de kinderarts aan de ex-echtgenote van klager zich niet bij de stukken bevond die verweerder aan hem heeft verstrekt. De raad is van oordeel dat de juistheid van dit

verwijt van klager tegenover de gemotiveerde betwisting daarvan door verweerder niet is komen vast te staan. Met betrekking tot de genoemde brief van de kinderarts heeft verweerder verklaard dat hij deze brief niet in zijn bezit had en daarom ook niet aan klager had kunnen geven. Deze verklaring van verweerder acht de raad aannemelijk. De brief van de kinderarts kon immers ook betrekking hebben op een reguliere controle van de zoon van klager die bij het ziekenhuis onder behandeling stond. Dat zo'n brief niet in het dossier van de aansprakelijkheidszaak zit, acht de raad begrijpelijk en geeft daarom geen steun aan de stelling van klager dat verweerder hem niet het volledige dossier heeft verstrekt. Ook dit klachtonderdeel wordt daarom ongegrond verklaard.

BESLISSING

De raad van discipline:

- verklaart het verzet gegrond;
- verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Aldus beslist door mr. J.U.M. van der Werff, voorzitter, mrs. E.J.C. de Jong en M.H. Pluymen, leden, bijgestaan door mr. W.B. Kok als griffier en uitgesproken in het openbaar op 19 december 2022.

Griffier

Voorzitter

Verzonden d.d. 19 december 2022